

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1424/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бошка Таланчевски, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1315/2018 од 17.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-732/20 од 30.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бошка Таланчевски, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1315/2018 од 17.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-732/20 од 30.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.1315/2018 од 17.06.2020. године окривљени АА је у ставу I изреке оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачувана време проведено у притвору од 03.09.2018. године до 04.09.2018. године. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 42.487,75 динара у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а како је то ближе означено у изреци пресуде.

Истом пресудом у ставу II изреке према окривљеном је на основу члана 422. тачка 1) ЗКП одбијена оптужба за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ. Одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-732/20 од 30.09.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца

окривљеног АА, па је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К.1315/2018 од 17.06.2020. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖ1-732/20 од 08.10.2020. године исправљена је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1-732/20 од 30.09.2020. године тако што у заглављу исте, иза речи дана:, уместо датума „30.09.2019. године“, треба да стоји датум „30.09.2020. године“.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Бошко Таланчевски, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи правноснажне пресуде Основног суда у Новом Саду К.1315/2018 од 17.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-732/20 од 30.09.2020. године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе или му изрећи условну осуду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се у радњама окривљеног могу стећи само обележја кривичног дела ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ, а не кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим. По ставу браниоца у конкретном случају код окривљеног није постојала намера да присвајањем спорног ЦД плејера прибави противправну имовинску корист у износу већем од 5.000,00 динара, а што је имовински цензус предметног кривичног дела, већ је окривљени имао намеру да критичном приликом прибави малу имовинску корист.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу I изреке првостепене пресуде и то да је окривљени АА „... обијањем затвореног простора, одузео туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи прибави противправну имовинску корист у висини преко 5.000,00 динара, на тај начин што је пришао паркираном путничком возилу марке „Шкода“ тип „Фабиа“ ..., те искористивши погодан моменат и уз помоћ подесног предмета разбио стакло на предњим вратима возила, након чега је ушао у унутрашњост возила где је одузео и

присвојио један ЦД плејер марке „Пионир“, у власништву оштећене у вредности од 6.000,00 динара“, а у време и месту како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилазе сва битна законска обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, тако да се као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да се по налажењу Врховног касационог суда у радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, а не кривичног дела ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ, то су неосновани и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у којима указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, а којим наводима бранилац истиче да је за кривично дело ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења дана 07.02.2017. године и да за то дело, које је извршено на штету приватне имовине, у конкретном случају не постоји оптужба овлашћеног тужиоца, јер је оштећена ББ на главном претресу изјавила да се не придружује кривичном гоњењу окривљеног и да не истиче имовинскоправни захтев.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да је суд приликом одлучивања о врсти и висини казне коју ће изрећи окривљеном дао превелики значај ранијој вишеструкој осуђиваности окривљеног у односу на олакшавајуће околности које је утврдио на његовој страни, те је окривљеном изрекао строжију казну, иако су у конкретном случају испуњени сви услови да му се изрекне условна осуда или условна осуда са заштитним надзором, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бошка Таланчевски, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић